

Kozma László

Tavasza a Tolvajos-tetőn

Halk léptekkel tolvaj oson
Keresztül a Tolvajoson.

Mi elveszett, visszalopja —
Zöld reményt a havasokra.

Út mellé lop málnát, epret,
Mit a vándor szemelgethet.

Ahol patak tükre lángol,
Hidat épít napsugárból.

S ahol léptünk útra lelhet,
Hegytetőre lop keresztet.

Szentmise a csíksomlyói bazilikában

Zúgni hallom a
Harang szavát,
Látom a Szűzanya
Mosolyát.

Ahogy az árnyból
Rét felderül,
Tiszta sugárból
Köpeny terül.

Nem futó álom,
Széthullt való.
Előtte járjon
Mind, aki jó.

Mind, aki kérő,
Hozzá siessen
Megtartó, élő
Kegyelemben.

Mária álljon
Sorsom fölött,
Fénylő oltáron
Napba öltözött.

Szívem az ostya,
Hozzá emeljem,
Krisztusi sorsra
Hogy Ő vezessen.

Csíkszentdomokos 1944 október

Fűnőtte hely. Lágyan lengenek
Virágok és zöldellő füvek.
De az utat nem jelzi semmi sem,
Hogy testük itt, egy kert mélyén pihen.

Csak a szilvák, szelíd almafák
Ritmusa, amely bokrokra vált,
Csak a szél, mely zúgó és örök,
Muzsikál a keresztjük fölött.

A gyilkos ősztön életükre tört —
Békét hirdetnek, szelíd szenvedők.
Kik lerogytak a csapások alatt,
A markukból búzaszár fakad.

Jézusfaragó

Pál Gergely oroszhegyi szobrásznak

— Mit írsz, szobrász? — Ezt csinálom:
Székely sorsot faragcsálom.

— A kezedbe mi ad vésőt?
— Szélcsapás, mely fenyőt széttört.

Ott leltem arra a törzsre,
Melynek arca lesz örökre.

Hargitán ha vihar támad,
Ott leltem meg szoborfámat.

Szélben zúgtak bükkök, hársak,
Kemény tölgyek harsonáztak.

Ott maradt a fa kidőlve,
Föltámasztja szobrász ökle.

Hajnalban, ha hull a harmat,
Kell, hogy kaput megfaragjak.

Hogyha eljő, ki betérjen,
Leültetem a vendégem.

Aki belép nap- s holdfényben,
S kereszt csillan a kenyéren.
